

אור השבת

הדלקת נרות - 16:16

מוצאי שבת - 17:18

* עפ"י זמני ת"א

"והמשכילים יזהירו כזוהר הרקיע"

פרשת מקץ נקראת השנה (כבדרך כלל) בשבת חנוכה, חז"ל מצאו קשר בין תוכן הפרשה לבין נס חנוכה באופן הבא:

פרשתנו מתחילה במילים: "ויהי מקץ שנתיים ימים..." ידוע, שחמילה "ויהי" מופיעה כביטוי לצער. ואכן, בתחילת הפרשה אנו מוצאים את צערו העמוק של יעקב אבינו וזאחיים (בעקבות צער אביהם) על אובדן בנו האהוב - יוסף, שנמק בבית האסורים במצרים על לא עוול בכפו. סופה של הפרשה מרמז על סיום מוצלח של הדרמה המתחוללת בבית משפחת יעקב: יוסף, המשנה למלך מצרים מסב עם זאחיים במשתה מפואר שבו מחלק לכל אחד מהם תשורות נאות, וזמילים חמסיימות את הפרשה הן: "עלו לשלום אל אביכם".

ואף בנס חנוכה אנו צופים בתחילך דומה: בתחילה, נתונים היהודים בעול של גזירות שמד קשות, וצריחים זוממים "לזשכחים תורתך ולחעברים מחוקי רצונך". אך, בסופו של דבר זוכים נושאי מרד החשמונאים לניצחון מופלא על אויביהם ולחידוש עצמאות ישראל בארצו.

יהי רצון שחקבי"ה יצילנו גם בדורנו מכל הבאים עלינו לכולתינו. אמן. שבת שלום!!

לעולם יצא אדם מהעיר ב"כי טוב" (לאור השמש הזורחת בבוקר) ויכנס לעיר ב"כי טוב" (קודם השקיעה) שנאמר: "הבוקר אור והאנשים שולחו אחי יוסף שולחו ממצרים לכנען"

- רב יהודה בשם רב -

שייכת לו קודם השבת. ויעשה זאת על ידי שייקח את המתנה לפני שבת ויתן אותה לאדם אחר שיגביה אותה, ויאמר האדם האחר - 'בהגבהה זו אני זוכה לפלוני במתנה'. ואז זוכה בה החבר באותה שעה קודם השבת ורשאי לתת לו את המתנה בשבת, שהרי המתנה כבר שייכת לו. ואם לא עשה כן קודם השבת, רשאי לומר המקבל את המתנה בשבת, שאינו מתכוון לזכות במתנה עד מוצאי שבת.

חתן בר מצווה: מותר לתת מתנה לצורך מצווה, ולכן בתי כנסת שנהגו שהרב נותן מתנה בשבת לחתן בר המצווה, כדי לעודדו ולחזקו, רשאים להמשיך במנהגם, ומכל מקום טוב יותר שיזכו לו את המתנה קודם השבת (כמו שביארנו).

בלי להתחרט: יש לדעת שכאשר אדם מקנה חפץ לחברו כנ"ל, אין המקנה רשאי לחזור בו לאחר מכן שלא לתת לו, שכיוון שהקנה לו זכה החבר בחפץ לגמרי והרי הוא שלו.

מסחר באתר אינטרנט בשבת

ש: "האם מותר להשאיר עסקה פתוחה באתר המשמש למסחר אוטומטי במטבעות וסחורות, האתר מחובר לבורסות בחו"ל, כאשר יתכן שהוראת הקניה או המכירה תיסגר בשבת או בחג, במידה והמחיר יגיע למה שנקבע במערכת האוטומטית ביום חול?"

ת: "שלום רב! אם הקניה תתבצע בשבת **בוודאות**, יש מחלוקת הפוסקים, אם זה רק ספק ניתן להקל".

(מתוך תשובותיהם של רבני בית ההוראה, מתוך האתר 'דין')

מתוך
יזקט יוסף

פינת ההלכה

דיני מקח וממכר - המשך

חנות הפותחת בשבת: אסור לשבת בחנות הפתוחה בשבת, בין אם היא חנות השייכת לגוי ובין אם היא חנות השייכת ליהודי, שמא יחשדו בו שבא לקנות או לסייע לבעל החנות.

ולכן, כיום בעוונותינו הרבים שיש מאחינו בשרינו התועים מדרך האמת, דרך התורה והמצוות, ומחוסר ידיעה וקדושת השבת פותחים את חנויותיהם ביום השבת, יש להעיר למשמע אזנם בנעימה ושפה רכה, ולחזקם ולעודדם באמונה ובטחון בבורא עולם שכל הפרנסה מאיתו יתברך, ואדרבה 'השבת היא מקור הברכה', וככל שישמרו את השבת יותר, כך יזכו לפרנסה טובה יותר בשפע ובריוח ולא בצמצום.

מתנה: אסור לתת מתנה בשבת, כיוון שנראה הדבר כמוכר חפץ לחברו. ואולם יש עצה טובה שיקנה את המתנה לחברו קודם השבת, ונמצא שהמתנה כבר

זכות לימוד ההלכות להצלחת עם ישראל, לאחדות בתוכנו וסייעתא דשמיא בריבוי אהבת חינו, ביטול גזרות רעות ורפואה לכל חולי עמו ישראל.

"ה' רועי לא אחסר"

~ מצרפת חז"ל ~

"ויכר יוסף את אחיו והם לא הכירוהו"

רש"י: "שיצא מאצלם בלא חתימת זקן, ועכשיו מצאוהו בחתימת זקן". ללמדנו שיכולה אפילו קבוצה שלמה לשגוג בראייתה, עד שאין אפילו אחד מהם שיינתן את ליבו על טעותם, ואפילו טעות מדבר פעוט כחתימת זקן.

שאלו חז"ל: מדוע לא גילה הקב"ה ליעקב שיוסף נמכר? ותיצרו-לפי שהחרימו וקיללו את כל מי שגילה, ושיתפו לקב"ה עימהם. ודאי שהקב"ה אינו משתתף עם העושים מעשה שאינו הגון, אם כן- איך חשבו השבטים לשתף את הקב"ה עימהם? אלא ודאי שהשבטים דנו דין אמת **לדעתם**, ועל כן היה להם את העוז לבקש מהקב"ה להשתתף עימהם.

השבטים הקדושים היו בטוחים בצדקתם, ומצד שני לאחר שנים רבות התבררה טעותם המרה, אבל לזכותם נאמר שברגע המעשה היה להם הגיון והסתברות למה שהחליטו.

מעשה כאצפא ור' יוחנן שישבו ולמדו תורה והייתה השעה דוחקת להם מאוד שלא הייתה להם פרנסה, אמרו נעמוד ונעשה עסק ונקיים בנו את הכתוב: **"אפס כי לא יהיה בך אביון"** (יש מצווה לכאורה שאסור להיות עני). הלכו וישבו תחת חומה רעועה ואכלו שם לחם, באו שני מלאכי השרת, שמע ר' יוחנן שאומר מלאך אחד לחברו: "נפיל עליהם את החומה ונמיתם, לפי שמניחים הם חיי עולם הבא ועוסקים בחיי שעה". אמר המלאך השני: "הנח להם!

כי אחד מהם עתיד שיתנשא ויהיה רבי". ר' יוחנן שמע, אילפא לא שמע. אמר ר' יוחנן לאילפא: "שמע אדוני איזה דבר?!" אמר לו: "לא". אמר לעצמו ר' יוחנן: "מכך ששמעתי אני והוא לא, סימן לי שאגדל ואתנשא". אמר ר' יוחנן לאילפא: "אלך בחזרה אל ביתי ואקיים בעצמי את הכתוב: "כי לא יחדל אביון מקרב הארץ".

משמע ממעשה זה, אפילו דעתו של אדם עצמו יכולה להשתנות ולסבור כסברה מסוימת, הוא יכול להיות בטוח בה ואף להביא ראיות ברורות לצדקתו, כשם שאידע לר' יוחנן, כשהחלים לעזוב את הישיבה ומצא פסוק המסייע לו בהחלטה זו: "אפס כי לא יהיה בך אביון" (ולכן יש להשתדל בפרנסה). לעומת זה, הוא עצמו כעבור זמן סבר הפוף לנמר, והביא ראיות ברורות לצד השני, כפי שאידע לו אחר כך כשהחלים לחזור לישיבה מצא פסוק המסייע לו- "כי לא יחדל אביון מקרב הארץ" (וזאת אומרת- תמיד יהיו ויישארו עניים בארץ, אם כן- אפשר לחיות כעני בארץ).

מסופר במגילת תחומא: מעשה כחסי'א אחד שהיה לו אב שיכור, פעם אחת ירד גשם והחסיד יצא לשוק וראה שיכור שהוא שוכב בשוק ויורדים עליו מים, הבחורים והנערים שהיו בשוק הכו אותו באבנים ובצרורות והשליכו חומר בפניו ובתוך פיו, כשראה זאת החסיד אמר: "אלך לאבא ואביאנו לכאן ואראה לו זה השיכור והחרפה שעושים ממנו הבחורים והנערים, אולי ימנע פיו מלשתות בבית היין ולהשתכר". אמר ועשה. הביא את אביו לשם והראה לו את המחזה מהמזעזע. מה עשה אביו?! הלך אצל השיכור ושאל אותו: "מאיפה השגת את היין המשובח הזה ששתיית?!" אמר לו בנו החסיד: "אבא! בשביל זה קראתי לך, שתראה את החרפה שעושים לזה, כי כך עושים לך בעת שאתה שותה, אולי תמנע פיך מלשתות בבית היין. אמר לו אביו: "בני! בחיי אין לי תענוג וגן עדן אלא זה!"

וזהי אמנם דוגמא נוספת למעשה השייך לדיומא תחומא, אך יש אנשים הסוברים ורואים בו גן עדן, ויש המוכנים למסור נפש על כך.

זכות הלימוד בעלון לרפואת; הרב דוד בן סעדיה, שולמית בת חממה יונה, דורית בת גאולה, דינה בת דיאמנטה, פיבי בת תמר, הדסה בת תמר, מול בת כוכבה, ברכה בת חביבה, שקד חיה בת אסנת, עליזה חסיה בת מול, טובה בת מימיה.

זכות הלימוד בעלון להצלחת רון בן יגאל צבי הי"ד

מידי פעם היו היהודים מקבלים מרגרינה בקצבה. כל פירור של מרגרינה הוא סם חיים, תוספת נחוצה של אנרגיה לגוף התשוש. אך בימי החנוכה- כל פירור של מרגרינה הוא סם חיים לנשמה, תוספת אדירה של אנרגיה לנפש היהודית, שכן ממנו אפשר להתיר מעט שמן להדלקת נר חנוכה... ואכן יהודים רבים מן המחנה הפרישו במסירות נפש פירורי מרגרינה, ושמרו אותם עבור הדלקת הנרות.

ופתיות מאין: חיש קל נשלפו חוטים מבגדי המחנה הבלואים שעטפו את גופם, עבור התקנת הפתילות, לשם מצוות הדלקת נרות חנוכה. כשהגיע ליל ראשון של חנוכה, זכו היהודים במחנה להדליק את נרות החנוכה כמצוותם. הרבי זי"ע העלה את השלהבות ברטט של קדושה... שמחה עצומה הציפה את הלבבות.

ומספר הרבי: באחד הלילות הבאים, אחזה אש הנרות בצריף כולו, והתלקחה שריפה גדולה, מיד באו הרשעים לחקור ולדרוש מה היה שורש המאורע, ועל מעשה כזה- להדליק אש במחנה- היו ממיתים תכף ומיד את האיש ההוא שהעז לעשות זאת. ואף על פי כן לא עזבונו חסדיו של ה' יתברך וניצלנו מידיהם.

ובסיום הדברים הוסיף הרבי בהתרגשות גדולה: "אפילו אודה לה' כל ימי חיי, בימים וגם בלילות, לא אצא ידי חובתי, להודות לאלוקים על שזכיתי אז תחת שלטון הרשעים לקיים את המצווה כראוי ולהדליק נר חנוכה כהלכתו, ולא זו בלבד אלא שיצאתי משם חי וקיים חרף הסכנה הגדולה שריחפה אז על ראשי".

ללמד מגדולי ישראל מהי מסירות נפש בקיום המצוות....

מענייני דיומא

~ ס'פאר ~

נרות חנוכה בשואה

בשואה הנוראה, חפצו צוררי ישראל לכלות את העם היהודי, אולם גם בחושך הנורא של גיא הצלמוות הגרמני, עלו ניצוצות של גבורה ומסירות נפש לקיום המצוות, האירו באור יקרות, והוכיחו את גבורתו וחוסנו הפנימי של עם ישראל, שעושה צורך אינו יכול לו.

וכך מספרים החסידים אודות הדלקת הנרות של הרבי הקדוש מצאנז וחסידיו, במחנה העבודה "מיהרלדארף", חנוכה תש"ה:

היהודים השבורים והרצוצים שם במחנה, לא ידעו באיזה יום בשבוע יחול בדיוק יום ראשון של חנוכה. לוח שנה עברי לא היה בידם, והם היו מנותקים מכל וכל. הלכו אפוא אל הגאון הרבי מצאנז ז"י"ע, והוא התיישב מיד בצריפו עם גזיר פחם בידו האחת, ששימש לו במקום עיפרון, ועם קרעי נייר של שק מלט בידו השנייה, והחיל לרשום עליהם מספרים ולחשב חשבונות על פי הזיכרון, עד שחישב בבירור באיזה יום בשבוע יחול כ"ה בכסלו.

בהתקרב ימי החנוכה, הזדמן הרבי לעבוד במחסן העצים של המחנה. הוא ניצל הזדמנות פז זו, שהתגלגלה לידו משמיים, ובסיועם של עוד כמה יהודים התקין בסתר מנורה של עץ. אולם

כ"ג י"א ט"ו אהרןקה? גם לזאת מצאו פתרון.

זכות הלימוד בעלון לעילוי נשמת שלומית שפרה בת טובה גיטל, יוכבד בת סעדיה, אמיתי אלימלך בן ליאח, שמעון בן יששכר דב כהן, אברהם בן לאה, נעמה בת אבישג, יפת בן מרים. משה מרלי בן חווה, אסתר בת מרים, יאיר בן נחלה, יוסף בן קריספין.

בפינה זו נציג את עיקרי ההלכות כפי שמוציגות בספר "ניצור לשונך" המבוסס על הספר "שמירת הלשון" של ה-חפץ חיים. בסעיפתא דשמויא, השבת נמשך בלימוד פרק רביעי, יה"ר שנזכה להתרחק מלשון הרע וע"י חיי חברה תקינים נזכה לאהבת חיים וביאת גואל יצדק. אמן.

בפינה זו תלמידי בית הספר מנ"ד "מעלות משולם", רחובות, כותבים רעיון לפרשת השבוע. השבוע אביב חגבי מכיתה ו'1 כותב בנושא: **גדולת יוסף**

הלכות לשון הרע, פרק רביעי, סעיף כ'

איך לעשות תשובה על עון לשון הרע?

מי שנכשל בלשון הרע וחפץ לעשות תשובה- תלוי הדבר במידת ההשפעה שהיו לדברי הגנאי שדיבר:

א. אם השומע לא האמין לסיפורו ודברי הגנאי לא פגעו בכבוד האיש שעליו דיבר, נחשבים הדברים לעוון שבין אדם למקום. במקרה זה דרך התשובה היא כמו בכל עוון שבין אדם למקום:

1. חרטה על העבר- עליו להתחרט בכנות וברצינות על החטא שעשה.
2. וידוי- יתודה לפני ה' יתברך על המעשה הרע.
3. קבלה לעתיד- עליו לקבל על עצמו בלב שלם כי להבא לא יעשה כן.

ב. אם דברי הגנאי שסיפר על חברו הביאו להשפלתו בעיני השומעים וגרמו לו נזק, סבל, או עוגמת נפש הרי אז נוסף לו על החטא שבין אדם למקום גם חטא שבין אדם לחברו.

במקרה זה חייב קודם כל לבקש מחילה מהאיש שנפגע מדבריו, ולאחר מכן ימלא אחר האמור לעיל לגבי עוון שבין אדם למקום. אם האיש שבגנותו הוא דיבר, עדיין אינו יודע על כך, הוא חייב להודיע לו כי סיפר עליו דברי גנאי ויבקש ממנו מחילה.

בדרך כלל חייב העושה תשובה לפרט בפני חברו את המעשים הרעים שעשה כנגדו בבואו לבקש ממנו מחילה, אולם אם הוא יודע שהדבר יגרום לו צער או בושה אין הוא צריך לפרט.

כשפרעה גילה את גדולתו של יוסף שידוע לפתור חלומות הוא מינה אותו בפני כל עבדיו ל"משנה למלך". פרעה ענד על ידו של יוסף את טבעת המלך וציווה את עבדיו שילבישו את יוסף בגדי מלכות וירכיבו אותו על מרכבת המלך ברחובות העיר.

וכך עשו עבדי פרעה וכל העם קרא ליוסף "אברך" כלומר **אב** בחוכמה ו**רך** בשנים, כשיוסף הוצג בפני העם - כל אחד זרק ליוסף דבר בעל ערך, אך הייתה נערה אחת שלא היה לה מה לזרוק ולכן זרקה ליוסף קמע קטן שנכתב בלשון הקודש שאותו קיבלה מסבה. כשיוסף בדק את המתנות שקיבל, נתקל בקמע הקטן שהיה כתוב בכתב ידו של אביו והבין שמי שזרקה לו את הקמע היא נכדת יעקב אסנת בת דינה שהייתה גרה בבית פוטיפר.

כשיוסף החל לאגור מזון לשנות הרעב, המצרים לעגו לו שהתולעים יאכלו את המזון אך נעשה נס ואפילו חיטה אחת לא ניזוקה. בשנות הרעב באו המצרים וביקשו מיוסף מזון אך הוא אמר: "אני לא מביא לאף אחד פירור עד שימול את עצמו" המצרים הלכו לפרעה והתלוננו שהם לא רוצים למול את עצמם, פרעה שאל מדוע הם לא אספו תבואה בשנות השבע והם ענו: "אספנו, אך התבואה נרקבה..." פרעה הבין שיוסף הוא שגזר שהמזון יירקב, לא הייתה למצרים ברירה והם הלכו ומלו את עצמם כפי שציווה יוסף.

המסר שלי מסיפורו של יוסף: אפילו כשיוסף היה בבית האסורים הוא ישב ולמד תורה בשקידה ובהתמדה וקיים את המצוות הכתובות בה, ולכן זכה ונהיה חכם המבין בפתרון חלומות והיה למושל על ארץ מצרים. ומזה ילמד כל ילד כי אם יישב וילמד תורה יעזור לו ה' ויהיה לחכם וחשוב...

אביב חגבי מכיתה ו'1

שבת שלום!!!

תשובות...

ר' עזרא מלומ

שו"ת מהפרשה

1. את שניהם הלבישו בגדי שש והרכיבו אותם במרכבת המלך.
2. על יהושע בן נון (במדבר, כ"ז, י"ח).
3. בתה של דינה שנולדה משכם בן חמור.
4. א. רחל גנבה את התרפים. ב. בנימין לא גנב את הגביע.
5. א. אב למלך (רך=מלך) ב. אב בחכמה ורך בשנים.
6. רמז לאנשים שבגללם נגרמו צרות ליעקב: **עשו, לבן, יוסף.**
7. א. שבר. ב. זמרת הארץ. ג. אמתחת. ד. בית משמר!

1. מה משותף בין יוסף למרדכי?
2. פרעה אמר על יוסף "איש אשר רוח אלוקים בו" על מי עוד בתורה נאמר כך?
3. מי הייתה אסנת אשתו של יוסף?
4. מי בתורה: א. גנב ולא נתפס? ב. לא גנב ונתפס?
5. "ויקראו לפניו אברך". ציין 2 פירושים לתואר "אברך"!
6. "ויאמר יעקב: יעלי היו כולנה". מה רמוז במילה יעלי?
7. כיצד נקראים בפרשתנו: א. מזון? ב. פרי משובח? ג. שק? ד. בית סוהר?

אכן, התינוקת הייתה יפהייה, וככל שחלפו השנים התברר כי דבריה של הקוסמת התקיימו במלואם. פקחותה של הנסיכה לצד טוב ליבה הרשימו את לב כל מי שראתה אותה.

כשהגיעה הנסיכה לגיל הנישואין, חיפש לה אביה נסיך מתאים. אך מי יסכים לשאת לאישה את הנסיכה כשהוא אינו מורשה לראות את פניה לפני החתונה? נסיך אחר נסיך דחו את ההצעה. רק נסיך אחד הסכים להתחתן עם הנסיכה. "היא באה ממשפחה טובה, אביה הוא מלך מפורסם, ישר וטוב לב. אני מוכן לשאת אותה גם ללא שראיתי אותה".

רק בתום טקס החתונה, הכלה הסירה את ההינומה והחתן יכול לראות את פניה בפעם הראשונה. הוא מיד התרשם ממראה האצילי והעדין, אך הוא אמר לעצמו: האם היא אכן אישה מיוחדת כל-כך כמו שאביה הבטיח לי? מי יודע?

אך כשחלפו כמה חודשים, ובכל יום החתן התרשם יותר ויותר מיופייה החיצוני והפנימי, בא הנסיך להודות לחמיו המלך על כך שהרשה לו לשאת את בתו לאישה.

"כך גם עם ישראל" – סיים המגיד מדובנא את דבריו – קיבלנו את התורה בחג השבועות, אך עדיין לא ידענו מה יש בה. אמרנו "נעשה ונשמע", הסכמנו לקבל ולעשות את כל מה שכתוב בה. אבל כעת, בשמחת תורה, חלפו כבר כמה חודשים ואנו זכינו להכיר את המתנה הנפלאה שקיבלנו מאלוקים... זה הזמן לשמוח ולרקוד עם התורה.

זכות הצדיק תגן עלינו אמן.

לו"ז שיעורים בכפר ביל"ו ב':

יום ב': שיעור משיניות - לימוד סדר מועד, שעה: 21:00. השיעור מתקיים בבית משפחת טאייב.
יום ג': שיעור בספר התנ"א - מפי הרב מאיר הכהן, שעה: 21:00, השיעור מתקיים בבית הכנסת בכפר ביל"ו ב'.
יום ה': שיעור פרשת שבוע - שניים מקרא ואחד תרגום, שעה: 20:30, השיעור מתקיים בבית הכנסת בכפר ביל"ו ב'.
שבת קודש: שיעור רש"י - כ-20 דקות לפני תפילת מנחה.

לו"ז תפילות בשבת:

מנחה ערב שבת: 16:15
שחרית: 9:00
מנחה: 16:00
סעודה שלישית: 16:20
ערבית מוצ"ש: 17:10

לפרטים על זמני שיעורים ותפילות:
 בטל: 050-3503025

ר' יעקב קראנץ- המגיד מדובנא, דרשן ומחבר ספרי מוסר. נולד בזעטל פלך ווילנה ברוסיה בשנת 1740 ונפטר בעיר זאמושץ י"ז טבת תקס"ה (28 בדצמבר 1804).

למד אצל אביו עד היותו בן י"ח, אז נסע למעזריטש פלך שיעדליץ, למד שם בביהמ"ד ודרש לפעמים לפני מכריו דרשות תורה ומוסר. לאחר שיצא לו שם של "מגיד", נתקבל להיות "מגיד" במעזריטש, ומשם נקרא לעיר זאלקווא, משם לעיר דובנא, שם שרת 18 שנה.

הוא מפורסם על שם מקומו זה "ר' יעקב מדובנא". דרש גם בערי וולאדאווא פלך לובלין, קאליש, חלם, ולאחרונה בזאמושץ, שם היה 15 שנים, עד יום מותו.

רבי יעקב קראנץ, המגיד מדובנא, היה מפורסם בשניותו ובמשליו.

פעם שאלו אותו: מדוע חוגגים את שמחת תורה בסוף חג הסוכות? אם בני-ישראל קיבלו את התורה כבר בחג השבועות, מדוע הם חיכו מספר חודשים כדי לחגוג, לשמוח ולרקוד עמה?

וכמו תמיד, השיב להם רבי יעקב במשל:

חזו חזיו מלך ומלכה שגרו אי-שם באושר ועושר. רק צרה אחת העיבה על שמחתם: לא היו להם ילדים. מה לא עשו המלך והמלכה כדי להיפקד בילדים? הם ניגשו לטובי הרופאים בממלכה ומחוצה לה, ביקרו את הקוסמים, חוזי העתידות והמכשפות למיניהן. אך מאום לא הועיל. השנים נקפו והזוג המלכותי נותר ערירי.

יום אחד שמעו המלך והמלכה על קוסמת שגרה במערה מרוחקת שלקסמיה יצא שם בכל האזור. הם החליטו לגשת ולבקש את ברכתה של הקוסמת".

"תיוולד לכם בת, היא תהיה חכמה, יפהייה ובעלת אישיות נהדרת" אמרה להם הקוסמת. "אך כל זאת בתנאי אחד: אסור יהיה לה לראות אף גבר עד ליום חתונתה. אפילו את פני אביה אסור לה לראות. אם היא תראה גבר עד ליום חתונתה, מות תמות".

ההורים הנרגשים הודו בחום לקוסמת ושבו לביתם. ואכן, זמן קצר לאחר מכן נכנסה המלכה להריון. בחודש השביעי להריונה עזבה המלכה את ביתה והלכה להתגורר באי מבודד כדי שהתינוקת לא תראה פני איש.

"עץ זיתים היא למוזיקים בזה - ותומכיה מאושר"

ואלה עמדות על הברכה: גל בן דינה, מוריה בת-בת-שבע, גל בן ציון, רון בן יגאל, יגאל בן סעדיה, בת שבע בת סעדיה, מנדי בן ימימה, יונתן בן לאה, שרית בת תמר, מישל בן שושנה, שרונה בת אילנה, בת ציון בת לאה, עידו בן מרדכי, שריה בן מנחם, אמיתי בן שלום.